

mijmering

bomans

Vanmorgen, bij het lezen van de krant, sprong mijn hart op. Boven de column van Özcan Akyol stond de naam Bomans. Het had natuurlijk fout kunnen gaan, de columnist had de schrijver helemaal kunnen

afbranden, maar nee het ging goed, Akyol blijkt een onversneden Bomans-fan. Een reden voor mij, eveneens onversneden Bomans-fan, hem hier uit te roepen tot Columnist van het jaar!

Ik hou al mijn hele leven van Godfried Bomans. De liefde is groot. Niet wederzijds, maar dat heeft vooral te maken met het feit dat Bomans bijna vijftig jaar geleden op achteenvijftigjarige leeftijd onverwachts het tijdelijke voor het eeuwige verwisselde. Ik weet nog dat ik op de radio hoorde dat hij was overleden. Zijn dood was een schok voor heel lezend en televisiekijkend Nederland. Bij ons thuis lag hij goed - als schrijver dan, mijn ouders maakten hem ooit mee als mens en waren daarover minder enthousiast, een zekere kwallerigheid was hem niet vreemd - ik kan me de verslagenheid van mijn ouders nog goed herinneren. Maar, zoals het met alles gaat, Bomans is al weer lang dood en ook al weer lang uit. Ik durf dan ook bij bijna niemand meer nog met hem aan te komen. Zelfs leeftijdgenoten kijken me glazig aan als ik over hem begin. Daarom is het bijzonder dat Akyol, die weliswaar in Nederland is geboren maar de Nederlandse literatuur niet in zijn genen meedraagt, zo positief over Bomans schrijft. Akyol heeft vaak om hem moeten lachen schrijft hij, en dat herken ik helemaal. Lachen moet ik nog steeds om Bomans' lichtelijk onderkoelde, literair zeer goed gecomponeerde en rake maatschappijkritische observaties. Maar het meest heb ik hem lief om zijn melancholie, die doorsijpelt in een verhaal als Muziek in de zomer, uit de bundel Beminde Gelovigen.

Aan het einde daarvan citeert Bomans een gedicht van Vasalis.

Een warm en onverwacht verdriet / eerbied voor de gewoonste dingen / neiging om hardop mee te zingen / en dan te huilen om dit lied / ontstond in mijn verwend gemoed / ik voelde me bedroefd en goed.

En hij besluit: 'herkent iemand dit of ben ik de enige? Voor u zou ik dat wensen'.

Marjolijn Sengers, 24 november 2019